

אמר להם הממונה פרק שלישי יומא

לב.

עין משפט
נר מצוה

בג א מיי פ"צ מהלכות
עבודת יוה"כ ה"ג:

רבינו חננאל

[illegible]

תוס' ישנים

בקונטרס כדאמרינן בק"ו
לדבישה טעון קידוש. ואין
נראה לרבינו שמואל דדבר
הלמד בק"ו אי חוזר ומלמד
בהיקש איבעיא לן צפרק
ג"פ מה לבישה של שחרית

גמירי חמש שבי"ט וכו'. תימה לי אי הלכתא קרא למה לי לקמן וי"ל אי לאו קרא הוה אמיתא חמש טבילות טבול אפילו כזה אחר זה כולם צידד להכי אטנטיקא קרא דקשהו משנה מעבודה לעבודה עבד להו ואי לאו הלכתא הוה אמיתא אינו משנה מעבודה לעבודה אלא אי פשמיס דהו להו אי

עצילות ומו לא: **ואי** בסדרן לא
משכחת דהו ח' שבידיות. וא"ס ומנל
דהאי קרס שלא על הסדר נאמר טפי
משאר קראי דלימא קטורת דיוס
הכפורים שלא על הסדר נאמר
ומסכתא לה ה' עבודת תמיד של
שחר צבגדי וזה קטורת דיוס"כ צבגדי
לכן אילו ואיל העם צבגדי וזה עבודת
היום צבגדי לכן מוספין ותמיד של בין
הערבים צבגדי וזה וי"ל אם איתא
דלא הוה הפסק בין הולאת קף ומחטה
לעבודת היום שלפניה למה נאמר זה
וצא אהרן והא התם קאי אלא ש"מ
משום דלא הפסקה בעבודה חילוה להכי
כתב וצא וי"ל וא"ס א"כ לימא משום
דכתיב וצא אהרן ש"מ שלא על הסדר
נאמר ומאי אינטרין רב חסדא
למימר טעמא משום דגמירי ה'
עצילות וי"ל דה"ל גזירת הכתוב הוא
שיליא קף ומחטה לאחר גמר עבודת
פנים ושז חוזר לפנים ופושט את
צגדי הצד והניחם שם ושז וי"ל
ועושה אילו ואיל העם ומוספין ותמיד
של בין הערבים וא"ס ואימא דהאי
וצא אהרן לאו להויליא קף ומחטה אלא
להפסיק בעבודת פנים ונימא וצא
אהרן להקטיר קטורת או להולאת פר
ושעיר ואי משום ה' עצילות נימא
דמפסיק צאילו ואיל העם בין קטורת
להולאות אבל הולאת קף ומחטה מנל
דעבודה היא להלכין לה טבילה לפני
עמיה וי"ל משום דכתיב כתיב כבולה
עבודת היום וצא והציא אבל הולאת
קף ומחטה לא כתיב להכי איכא
למימר דהולאת קף ומחטה איירי:
ומה במקום שאין מעון מביאה
מעון קידוש וכו'. ליכא למימר
טמא ליכנס לעזרה ויכח שטעון
טבילה ואין טעון קידוש ד"ל מה
להתם שאינו עובד תאמר ציוה"כ
שהוא רואה לעבוד:

ר יהודה מנין לחמש
 ין שטובל כהן גדול
 לומר ובא אהרן אל
 בשרו במים במקום
 ל המשנה מעבודה
 אשכחן מבגדי לבן
 ב לבגדי לבן מנין

מה לבישה מעון קדוש אף פשיטה
 ואם תאמר והא לבישה גופה
 בק"ו אחיה ובעילי היא צפרק אחיו
 מקומן (וצדק 97 ע:) למ"ד חבר מלמד
 אוליין אי דבר הלא בק"ו חוזר ולמד
 בהיקס צקדשים וי"ל דהני מילי
 צקדשים * כגון קרצנות גופייהו:
 מנא

מנו (א) לדרוש יש לך שלש תיבות הללו שהן יתירות כוון ולקמיה מפרש
ו'. הך מילתא רבי קאמר לה דגמר טבילות מורחץ במים דכתיב בצגדי
טביל הכמוז ורחץ בין ופשט וגבש ליתן רחיה לפשיטה ורחיה ללבישה:
הן המורה אלא מדברי קופרים לזכור טומאה ישנה: **טעון קידוש**. דכתיב
טעון טבילה. ביה"כ לכל חליפות בגדים: **מה לבישה טעון קידוש**.
טעון קידושין דמיבעי ליה לטבילה (א) להחליף בצגדי זהב כר' יודה:
פרמל

אחורו מקומן [נחשם ג, ב] (למה דאית) [למאן דלית] ליה לרב פפא דהתם ולא איפשיטא, אלא שטעין קידוש דראמרין לעיל ופיק לן מרסא דלקמן בשמעמין צבואם אל אהל מועד ובקרב ר"מ אומר דלאו קושיא היא דכל אותם (מרוב) [מידות] שאומר שם בתלמוד בריש אחורו מק' ולא צננדי קדש.

עשרה קידושין. לחמש טבילות: **השעה** הוו. דחסרף ליה טבילה
 ורששוה חד קידוש: **אמרי** לך רבנן. קידוש עשירי החסר כאן:
קידושא בשרא. השגמר עבודת כל היום ופושט בגדי קודש וזובש בגדי
 חול: **עזיר** ליה **הסם.** כשרא לפשוט בגדי קודש ולדלידן סבירא לן
 קידוש חד אפשישוה וחד אכלישוה ופר'.

[illegible]

במקום שאין מעון טוב
שמעון טבילה אינו רשאי
להלך קידוש אחר אף
יובא אהרן אל אהל
הבד אשר לבש^ז מה
אדם פושט אלא מדר
פשיטה ללבישה מה
פשיטה מעון קידוש א
טבילות ועשרה קידוש
ומקדש בו ביום תלמוד
אהל מועד ורחץ אר
קדוש הא למדת ש
לעבודה מעון טבילה
לבגדי זהב מבגדי

שני השעירים וגו' וכוליה עניינא: ואומר בגדי קדש הם. בתוך מקרא זה מאי דרשה: והמש עבודות הן. אחיאל בן אהרן בן לר"י: ס"א ופסח ורחק ומה ללבוז ואייתר ליה האי קרא דר"י ודרש לה לקידושין ופסח ורחק ורחק ולבנה מקום שאין טעון טבילה. כל ימות השנה הוא לעבוד אין טעון טבילה (שמות מ) צוואם אל אהל מועד וצקרתם אל המזבח ירחו: מקום (שמות מ) צוואם אל אהל מועד וצקרתם אל המזבח ירחו: אל דריש ברא"ש

מסורת הש"ס

(א) [לקמן ע:], (ב) [5"ל
וכל], (ג) [לקמן עא. וש"נ]
(ד) [זבחים יט:], (ה) [לקמן עא.,
ויוקרא טז].

תורה אור השלם

1. ובא אהרן אל אהל מועד וקשר את בגדי הקדש ולבש בבוא אל הקדש והניחם שם: ויקרא טו כ

2. ורחץ את בגדיו במים במקום קדוש ולבש את בגדיו ויצא וישא את עלתו ואת עלת העם וכפר בעדו ובעד העם: ויקרא טז א

3. בתנת בד קדש ללבש ומכניס בד יהיו על כשרו ואבנט בד חזר ובמקצנת בד יצנף חזר קדש הם ורחץ במים את כשרו ולבשם: ויקרא טז ב

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מה לבישה וכו'
בגון קרבנות גופייהו.
עי' לעיל דף כג ע"ב תוס'
ד"ה ילצט:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אינו
זא כו' על סדר
העבודות המתחלפות
כסידקין: (ב) ד"ה ואומר
נגיד קדש הס. נמון
מקרא זה ענינו
לך שלש תיבות הללו
שהן יתירות לדרוש כו'
ולקמיה מפרש: (ג) ד"ה
מה לנישה כו' למהני
ליה לטעילה כשזא להחליף
מבגדי לבן לבגדי וזכ
כו' ידוע:

מוסף רש"י

חָרִץ מַפְסֹק זֶה. מִזֵּיאָה
 וְזֶה שֶׁהָיָה אֲחֵר עֲשִׂיתִי עִלְמוֹ
 וְעִלְתִּי הָעַם וְהִקְרַמְתִּי
 אֶתְמוֹר כִּי וְעִשְׂרִי שָׁנִים
 בְּחוֹךְ כְּנָגְדִי וְזֶה וְעוֹלָם
 וְתִקְדַּשׁ וְיִפְסְטֹן וְיִבֹשֶׁה כְּנָגְדִי
 לֵכֵן וְכֵן אֶל אֵל אֶת
 הַלְלוּ אֶת הַכֹּהֵן מִזֵּיאָה
 הַמִּתְחַה וְשֶׁהִקְרַיִת זֶה
 הַקְרַמְתִּי לִפְנֵי וְלִפְנֵי
 (וְיִקְרָא טז כא). וְנִשְׁרָה
 קִידוּשִׁי. יִדְּו וְרָגְלוֹ מִן
 הַיָּמִי (לְעִיר יט). בּו
 בְּיוֹם. זֶה הַכְּפֹרִים
 (טז).

תום' ישנים

למה הוא בא. כי אין
לומר שזה שם כדי לפשוט
בגדיו ולהניחם לפנים,
דהא ודאי מקטמא אין
מזיה להניח בגדיו לפושטם
לפנים, דוהניחם שם אינו
משמע (שהניחם) [שניחם]
שם אלא שחל ישתמשו שם
עוד, דהא איכא גמי [מאן]
לחבר שחשבו לרבה דהיוני

ה"ג וכל הפרשה. ולא נפקא, אלא שיני עבודות טבילות. מקום שמעון טעם לא ינטרך קידוש, דהא ט